

HAYDİ

Temmuz-Ağustos 2024

26. Sayı

Ücretsiz

İki aylık kültür ve edebiyat dergisi

İÇİNDEKİLER

Önsöz

3 Levni Hakan Şahin

Öykü

5 Bilge Varol - Bir Dilim Olsa

14 Özden Selim Karadana - Yok Bir Şey

Şiir

4 Melis Köprülü - Arkada

12 Enes Turan - Sanılan Baharın Aksatışı Şenliği

17 Aycan Aluçlu - yeniden **amore**

22 Serhat Keleş - Önce Adlar Ayrılır

27 İlker Çalışkan - Boşu Boşuna

Deneme

- 11 Sevdâ Deniz Karali - Dilerseniz Kalbimi
18 Mehmet Emin Karaynir - Allah'la
Mektuplaşmalar
23 Günsu Özkara - Biz Neden Evliyiz

Fotoğraf

- 9 Sena Kuyucu - Balkon
16 Ezo Şara Uray - Urgan
20 Ayaz Yıldız - *Dancing Buildings*

İllüstrasyon

- 13 Ben Bi Kozmos - Hiçbir Yere Ait Olmayanlar
26 Ben Bi Kozmos - Ölürüm Yoluna Da Boyun
Eğmiyorum

Yayın Ekibi
Cevher Tat
Özden Selim Karadana
Levni Hakan Şahin

Editör
Levni Hakan Şahin

Genel Koordinatör
Özden Selim Karadana

Dergi Tasarımı
Cevher Tat
Emre Bayraktar

Kapak Görseli
Gizem Köroğlu

İnternet Sitesi
haydidergi.com

İletişim
info@haydidergi.com

ÖNSÖZ

Nispeten güvenli bir yerde doğmuş olmamızın tamamen şans eseri olduğu gerçeğini kavramaya çalışmak epey sarsıcı.

Tamamen şans eseri, nispeten güvenli bir yerde doğduk.

“Anlaşmazlık konusu olan topraklarda” doğabilir-
dik, tamamen şans eseri. Bizi evimizden sürmeyi hatta
yeryüzünden tamamen silmeyi kafaya koymuş bir grup
gözü dönmüş mahluk, dünyanın en büyük devletlerinin
desteğini arkasına almış ve dünyanın tüm yargı meka-
nizmalarından muaf hâle gelmiş olabilirdi.

Siyonist zulmünün yetmiş altıncı; modern tarihin
en uzun süren işgalinin elli yedinci yılındayız. Gözümüzün
önünde soykırım yapılıyor. Dünyanın her yerinde halklar
meseleye uyanmış olsa da elden bir şey gelmiyor. His-
setmek çok zor. Yeterince hissedememek canımı sıkıyor.
Ne söndürebiliyorum bu ateşi ne de yanabiliyorum içinde.

Ben yine de öfkemi büyütmeye çalışıyorum. Göre-
vimdir bence bu, en azından. Attığım taş zalimin kafasına
isabet etmese de ben taşı atmış olmak için atmaya de-
vam etmenin güzelliğine inanıyorum. Dünyanın dört bir
yanında bunu yapmaya devam edenlere selam olsun.

Levni Hakan Şahin

HAYDİ
İki aylık kültür ve edebiyat
dergisi

Temmuz-Ağustos 2024
26. Sayı
Ücretsiz

Arkada

Melis Köprülü

Kendini kaybettin düşmeni ilikledin bu sefer neredeyse pes edecektin
Ellerinden yerlere düşen damlalar
Bacaklarınla toprakta karıncalar
Ama her hezeyan bir yere kadar
Kafanı kaldırma
Karşı kaldırımda karşılaşmaktan kaçtığın
Birileri var

Kalabalığın sesi uzaklardan
Akliselimlere aldanmaktan
Sıkıldığın zamanlarda
Soruyorsun kendine
Ben buralardan gitmeyi
Kendim mi seçtim?

Salık saçlarım tarak girmez
Dolanır birbirine
Söyleyeceğim laflarım
Ayaklarım
Kuşların gölgeleri
Bir kez olsun kalır mı yerinde

Bazen öyle dalar kalırım
Karın boşluğumun ortasına
Bir yumruk yeseydim
Böyle mi acırdı

Bırak peşimi diye naralar arasında dönüp baktığımda
Kuşların gölgeleri hızla geçiyor arkamda
Kendi kendime gelin güvey olsam
Böyle mi olurdu

Bir Dilim Olsa

Bilge Varol

Bu soğuk mermerin üzerinde yaklaşık beş aydır uzanıyorum. Biraz üşüsem de bizimkilerin arada eve getirip götürdüğü kediler üzerime yattığı zaman bazı yerlerim ısınıyor. Ama hiçbirisi devamlı kalamıyor evde. Hatta bir tanesi daha bu sabah gitti. Ama nasıl güzeldi, anlatamam. İşte dedim ya, gelen kalıcı olamıyor; sonuçta bizimkiler öğrenci, durumları pek yok. Kendilerini zor doyuruyorlar. Kedi geldiği zaman da mamayı okuldaki kulüp veriyormuş. Öyle dedi Vildan. Vildan bizim evin öğrencilerinden ilki, yani bu eve yerleşen ilk öğrenci. Sonrasında gelen giden olsa da Vildan daimîdir. İyi bir ailesi var. Her ailede olduğu gibi kavgaları olsa da iyiler sanki özlerinde. Sonuçta beni atmayı tercih edebilirlerdi. Ama “Yok,” dediler, “hiç olmazsa şu mermer koridoru ısıtır.” Yüzlerini kara çıkarmamak için elimden geleni yapıyorum.

Vildan’ın yanında iki kız daha var. Ay yok yok, kadın. Neyse, Esin duymadı herhâlde. Bizim Esin, ikinci öğrenci. O çok kızgın. Ama uçan kuşa kızanlardan değil; onun kızgınlığı net bir kızgınlık. Neydi... Heh ataerki! Garip bir kelime zaten, tam kızılası. Ben de bir şeyler öğrendim ondan. Hatta bir keresinde ataerkiyi kızlardan önce ben anladım. Bir gün bizimkilerin bir hocası geldi eve.

Ben diyorum zaten “Ben toz içindeyim, hocanız niye geliyor?” diye ama beni duyan yok ki! Gelir gelmez bana laf attı, “Asıl kilim, Anadolu emekçilerinin elinden çıkandır.” diye. Hadi ya! Üstünden geçsin bir üç ay, bir sabah bizim Esin telefonda, ortalığı birbirine katıyor. Ben yine tozluyum. O bastıkça ortalık du-man oluyor. Dedim ya işte, aralarında en öfkeli o. Bir basar ki bütün ipliklerim sökülecek gibi olur. Ama ondaki ateş sırf öfke değil, ben biliyorum. Daha çok üzüntü. Her şeye üzülmüyor. Telefonla konuşurken de üzölmüştü. O hocaları bir arkadaşlarına bir şeyler yapmış, artık kimse ona güvenemezmiş. Eril zihniyetli yaratıklar! Bunu da Esin’den öğrendim. Okuldakileri taciz eden pisliklerin şikâyet edildiği bir kurul mu ne varmış, bizim Esin orada görevli. Gelen mektupları, dilekçeleri incelemek için bazen sabahlara kadar uyumadığını biliyorum. Mektupları okuyup bağırır, ağlar. Ama bir keresinde gülümsemişti. Öyle yakışır ki ona gülmek. Herhâlde bu sefer mektupta sapıklar anlatılmıyordu. O akşam sabaha kadar oturmadı, o gülümsemeyle geceyi bitirip uyumak istedi ve uyudu Esin.

Aslında bizim evde sabahlara kadar uyumayan tek o değil. Bunların üçü de uyumaz. Vildan derslerine ça-

lıışmaktan uyumuyor. Onun mühendis olduğu evleri de görürüm diye umuyorum. O zamana iyice yaşlanmış olurum tabii ama belki teraslı bir evi olur. Beni de şöyle serer yere, hafif retro bir görünü, anlarsınız ya. Seviyor yeni nesil böyle şeyleri. Ah ah, bir boğaz esintisi fena mı olurdu? Burası da alıyor boğaz esintisi ama niyeyse buradaki esinti hep nem rutubet. Herhâlde boğazdan gelen havanın güzeli Bebek'teki evlere ancak yetiyor, bize de nemi rutubeti kalıyor.

Bebek'in eğlencesi de Bebek'te kalıyor, bizayse kusmuğu... Nurhayat. Aman böyle dediğimi duymasın, Nur densin istiyor. Nurhayat ebesinin adıymış. Derece yapıp İstanbul'da okul kazanınca hayat'ı geride bırakmış, Nur'la devam etmeye karar vermiş. İlk yüz bursu var bizim Nur'un, o yüzden diğerlerinden rahat geçiniyor. Onun da bir "perşembe partisi" varmış, ne zaman üzerimden kusmuk temizlerken yaka-

lansa Vildan'a öyle diyor. Bir de sevimli bir şey, insan kızamıyor. Ama valla ben artık kızacağım. Öyle ıslak bezle silince de gitmiyor ki lanet şey, hatta bastır-dıkça iyice içeriye içeriye itiyorlar habberleri yok. Neyse, kendi dertlerimle sizin de midenizi bulandırmayacağım.

Ama bir yıkasalar fena mı olur diyorum bazen. Sonuçta ben öyle ağır bir şey değilim, rahatlıkla makineye atılırım. Bakın benim bu giriş katlara yolum düşmeden bir öğrenciyleydım, o beni hep yıkardı. Hemen yan binanın en üst katındaydık. Temiz biriydi Allah için. Beni ayda bir makinesine atar, her hafta da süpürürdü. Soracaksınız peki, buralara nasıl geldin, seni neden bıraktı diye, değil mi? Haklısınız. Beni o bırakmadı, ben düştüm. Buralar hafif tepelik diye esti mi iyi esiyor. İşte o pisliğı, rutube-tiyle gelen boğaz esintisi. Bir gün beni gene güzel güzel temizledi, yıkadı, balkonuna koydu. Dilim olsa söyleyeceğim, bak yapma bunu, şurada masa var,

sandalye var, oraya koy ama işte dilim yok. Sonunda ne oldu? Bir esti ilk sadece balkonun demirlerine vurdum her yerimi. Islak ıslak da içim yandı her rüzgârda. Sonunda o rüzgâr beni bir güzel kuruttu ama kuruyunca elde değil hafifledim. O yüzden de o son esinti boşluğuma geldi, ben de uçuverdim. Düştüm bu evin bahçesine. Burada önceden bir aile yaşırdı. Ay o kadın, günahını almayayım da ne cimriydi. Buldu benim gibi güzelini, kaçırır mı? Hiç demedi bahçeme bu halı nereden düştü, diye. Aldığı gibi yıkadı, astı. Astığında üzerime ağırlık da koydu ki uçmayayım. Ulan zaten bahçedeyim, nereye uçabilirim? Neyse, bu şekilde yolum bu eve düşmüş oldu. Onlar da çok kalmadı burada, çocukları okula başlayacak diye taşındılar.

Karşıya? Karşı diye bir yer var, çocuk orada daha mutlu olurmuş, tam çocuklu ailelere göreymiş, burada öğrenciler varmış hep, belli olmazmış sağları solları. Ne istiyorlarsa benim öğrencilerimden? Gittiler. Sonra da canım kızlarım taşındı buraya. Giderken anne, "Bırakalım bunu burada ya. Zaten pis bir şey, nereden geldiği belli değil." dedi. Madem öyle, ne diye kullandın beni onca zaman? Pismişim. Sensin pis. İnsan bir sorar komşusuna, sizden mi düştü, diye. Öyle pis falan dediğine bakmayın sakın, yeni eve taşınıyor diye dekorasyon yaptıracakmış, öyle diyordu arkadaşına telefonda. Benden hiç

kaçar mı? Kaçmaz, kaçmaz! O da iyi yapıyor. Bir kere bizim anne memlekete Gümüşhane'ye gitmişti. Bunun kocası buralardaydı, eve geldi biriyle. Kadına da diyor ki "Biz ayrılıyoruz karımla, anlaşamıyoruz." Pis eril işte, pislik! Umarım mimarlara verdiği paralardan borç batağına girer de hapislerde çürür o adam. Bak adam diyorum çünkü onun babalığı batsın. Çok sinirlendim de bir şey diyemedim. Dilimin olmaması da etkiliyor tabii. Sinirden tam bir hafta toz tutmadım. Anne geldi, temizlikte beni silkeleyip bir şey çıkmayınca bir şaşırdı ki sormayın.

Böyle yolladım pislik adam ve anneyi. Sonrasında benim güzel kızlarım geldi. Birbirinden deli birbirinden akıllı kızlar valla. Hepsine hayranım. Ama o Vildan'ın annesi olmasa beni tutmazlardı evde. Yaşlandım sonuçta, oram buram da sökülmeğe başladı bakmayın. Yeni mobilyalara da uymuyorum çok. Ama Vildan'ın annesi hanımefendi temizliğe gelen ablaya dedi: "Bunu atmaya kıyamadım, bir silebilir miyiz?" Abla da tam cevval. "Tabii." dedi, "Kendi evim gibi silerim, sen hiç merak etme." Ama valla dilim olsaydı da söyleseydim, hakikaten iyi sildi. Gerçekten kendi evi gibi sildi. Ama bizim anne hanımefendi anladı iyi temizlediğini, o an anlaştı ablayla ayda bir gelmesi için. Geliyor sağ olsun. Bir güzel siliyor beni de her geldiğinde. Başlarda alışık değildim bu

kadar ihtimama ama zamanla hoşuma gitmeye başladı. Biraz gıdıklanıyorum arada ama o kadarına da katlanacağız. Artık ne yapalım, sonuçta temizlik iyi şey.

Bugün de burada abla. Vildan ona lahmacun söyledi. İçeride onu yiyorlar sohbet ede ede. Heh, geldiler. Birazdan beni siler, tertemiz olurum. Bir an heyecanlandım. Ne? Nasıl ya? Hayır Vildan! Hayır! Ah ulan dilim olsaydı da yapma deseydim. Siz duymadınız tabii. Ablanın bir komşusu varmış 4. sokakta. Biz 6. sokağız, yani iki yan sokak oluyor. Buranın sokaklarını sıralamak kolay böyle. Neyse o komşusunun durumu çok kötüymüş de kış gelmiş de... Vildan da beni veriyor. "Belki ayaklarını ısıtır." diyor. Isıtmam ya. Bana niye sormuyorsun Vildan? Valla seni Esin'e şikâyet ederdim edebilsem, bedenim hakkında kararlar veriyor bu diye.

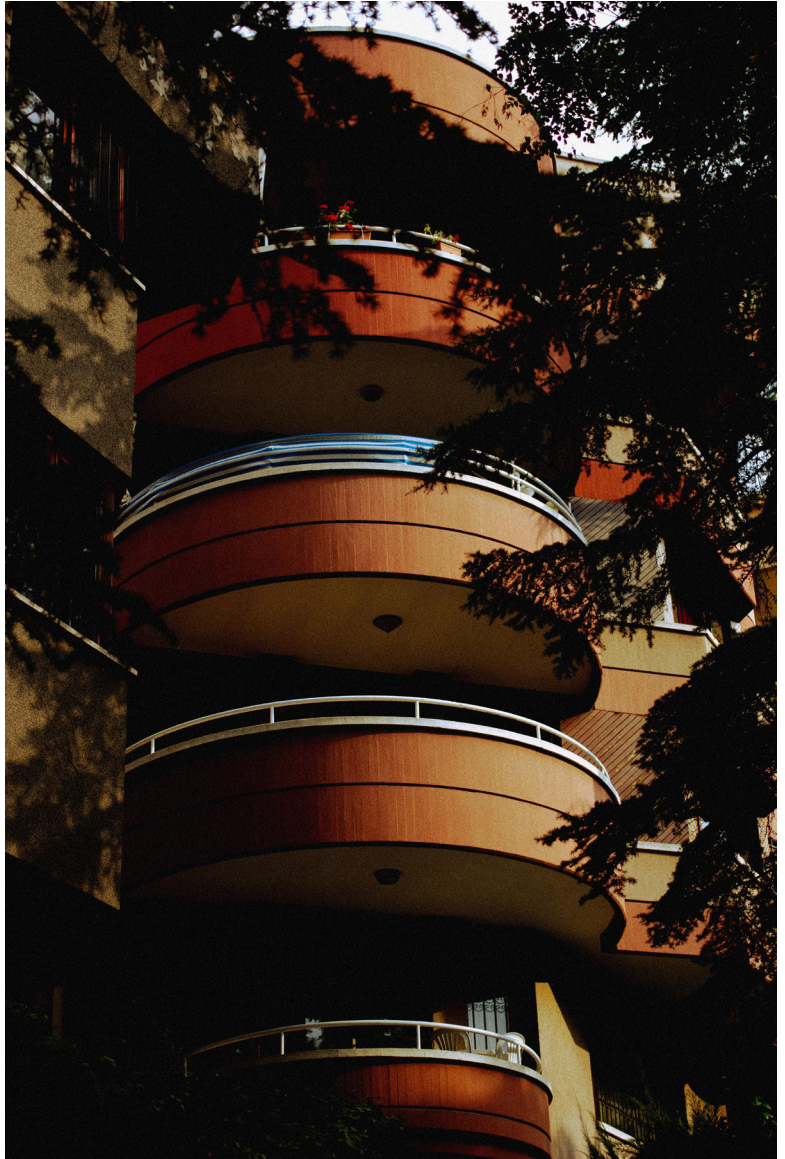
Söylenmek bir işe yaramıyor tabii. Dürüldük ablanın koltuk altında, düştük yollara. Ah Vildan ah! Kim bilir nereye gidiyorum? Ben öyle sosyal bir tip değilim, hoşlanmıyorum tanımadığım yere

gitmekten. Neyse, varıyoruz. Bir abla açıyor kapıyı, bizim ablaya ne çok benziyor. Belki de ikizidir. İkiz abla beni görünce ağlamaya başlıyor. Beğenmedi mi beni diye düşünüyorum. "Çok sağ ol." diyerek bizim ablaya sarılıyor. Bakın beni şu tozlu yollara düşürürseniz çok kızacağım, hadi içeri girelim, gerçekten çok soğuk. Giriyoruz içeri, zaten kutu gibi ev. Giriş kapısı direkt salona açılıyor, mutfak da salonda. Şöyle bir bakıyorum, koridor falan yok. Ee, bunlar beni nereye koyacak? Alıyor iki ucumdan tutup beni mutfağın önüne koyuyor. Fırın açık, valla fırın açık! Hem de mis gibi kek kokuyor. Yerim burasıysa çok seveceğim bak. Bembeyaz, insan eli kadar bir kedi bana doğru koşuyor. "Yavaş!" diye bağırıyorum ki çarpacak fırına, yanacak. Aa yok, benimle oynayacakmış. Bak şuna! Nasıl da tırnak yapıyor! Yap be yap, hakkındır küçük. Demek fırın önü he, güzelmiş. Buraya da alışırsız. Bak nasıl da hırslı hırslı tırnak yapıyor. Bir düğüme denk gelmene bakar küçük yaramaz, koparırım o tırnağını. Ay oradan çok gıdıklanıyorum, dur evladım!

Balkon

Sena Kuyucu

Dilerseniz Kalbimi

Sevda Deniz Karalı

Metroda bir boşluk. Yerleşiyorum içine. Oh, tam bana göre. Kollarıma değen bütün kollara muhtaçmışım meğer; tencereden ve pencereden gelmeyen tüm sıcaklıklara açmışım. Önümde bir teyze var mesela, sarılsa sarılırım. Tüm boşluklar böyle benlik değil ama işte hayatta. Yoksa neden zor olsundu doldurması? Senin için olan seni buluyor. Ama şimdi, beklemek zamanı.

İçimde bir boşluk. Yerleşiyor bulunduğu yere. Konunun buraya varacağını anlamalıydınız. Anlamalıydık, birlikte. Sözüme güvenin, buraya aslında bir şarkı yüzünden geldim. Duyuyor mu-

sunuz? Duymalısınız, son ses aranızdayım: "Kalbimi çalmışsınız; sizinkine muhtacım." Ben yazmaya kendimden başlamayı bıraktım. Döndüm, dolaştım, kendime düğüm, kendime ziyan olduğumla kalacaktım ki, nihayet özgür kaldım. Eski zamanlardı, hatırlar mısınız, benim olmayan hüznler vardı; ne çıkarsa onlardan ama ne çıkarsa hep kalbimden çıkardı. Şimdi yine oradayız. Dert bitince sözler de durur sanıyor insan. Ama şarkılar hâlâ burada ve kalbim. Bundan sonra yaşadıklarımı değil, hayal ettiklerimi dinleyin.

Sanılan Baharın Aksatışı Şenliği

Enes Turan

Derinlerine, sinelerine çektiler,
Şeker tadında öpücükleri,
Suyun güzelliğiyle, şavkı,
Gözlerine çektiler.
Bilselerdi bir göğü kucaklamayı,
Dini, imanı çekeceklerdi
Tabanlara diken gibi batan,
Şirretliği çektiler.
Şen olmayı bilecekti annem doğumundan,
Yaraşamadı hiçbir balık pulu gırtlığına,
Dülger sandım, solup gitti
Baharı göremeden.
Parmaklarına ketenler saran çocuklar,
Pamuktan kanamış parmaklarıyla,
Emeceklerdi, taze annelerin sütünü
Doğumu şen olamamış onların da
Yazdan kalma bir gün, doğmuş
Kapısı avluya bakan morgun eşiğindeki.
Parmakları göğse batırıp çekeceklerdi
Yazgısı, elleri kadar güzel olsaydı
Tek kişilik bir çarşaf ile
Girecekti tüm kutlamalara
Şen yaşayacaktı, çocukları,
Baharın gidişini sezebilecekti.
Sevinçleri de akranları olacaktı,

Olsaydı hısımları.
Olmadı, hasmından başka bakan göz
Hayatı yoldurmaya hırsı, olmadı
Ellerinde ak saçından başka bir şeyi kalmadı.
Tarlalarda soldurmuş ellerindeki çibani
Bir tenha gece vaktinde öpmüş, doyamamış,
Koklamış kulağına sürünen şeriatı
Burnunda en çok sümbülün hasreti,
Boynunda sevdanın.
Sokaklarından boğazlar fışkıran şehri bilmeden,
Tek kişilik koynunda köprülerini beklemiş
Şen çocukların günlerinde,
Şenliğe baktırılmamış gözleri.
Ellerinde pulları sinaritin
Çiçekleri denizlerde yetişir diye düşünerek
Ahir zamanında
Ne ahret
Ne fanilik
Ellerinde bir elleri
Ağzında bir türkü,
Gecenin şenliğinde yapayalnız kalmış.
Derinlerinde, sinesinde hayat
Her nisan beklemiş
Kapısını çalacak çocukların,
Sümbüllerle getireceği şenlikleri.

hen bi k zm s

HİÇBİR YERE AİT OLMAYANLAR

Yok Bir Şey

Özden Selim Karadana

Kulak verin. Gelir geçer bir hikâye bu. Gelir geçer. Geçti ve bitti. Kaldı geriye bir anlatıcı. Dön, dur, dön, dur... Aynı meselenin elli bin versiyonunu kafanda kur. İhtimallerin sonuçsuzluğunda boğul.

Bir kız çocuğu tanıdım ben. Ben de bir erkek çocuğuydum o zaman. Babam polis memuru Hüseyin Parlak. Haritanın üzerinde yer değiştirip duruyoruz. Ben altıncı sınıfı bitirdiğimde yeni adresimiz belli oldu: İzmir. Alsancak Melih Özakat İlkokulu'na kaydımı yaptırdık. En ön sırada yalnız başına oturan, pek de seilmeyen çocuğun yanına oturdum. Altı yıldır birlikte okuyorlar, herkes kanka olmuş. Bana da seilmeyen Rifat'ın kankası olmak kaldı. Gel zaman git zaman ben sınıfa alışmaya başladım. Sınıfın bana pek alıştığı söylenemez. Gel zaman git zaman yan sınıftan bir kız dikkatimi çekmeye başladı. Haddinden fazla kıvrıcık saçlarıyla Yasemin.

Aradan belki beş, altı ay geçti. Hemen herkesle bir muhabbet tutturdum ama Yasemin'le iki kelime etmişliğim yok. Yan sınıftan bir Yasemin'le sohbet etmem ne mümkün. Ben de o çocuk aklımla bir oyun uydurdum. Biz tenefüslerde top oynarken kızlar da banklara oturmuş bizi izliyorlar. Dönüyorum bank tarafına "Yasemin!" di-

yorum, "Efendim?" diyor, "Yok bir şey." diyorum. Bu iş tekrara binince kendi aramızda bir flört oluşuyor. Yediğim nane ayyuka çıkmasın diye arada başka kızlara da uyguluyorum aynısını. O yıllarda birinden hoşlanmayı, ondan hoşlandığını belli etmeyi utanılası bir şey olarak görüyorum.

Nasıl oluyor bilmiyorum, bu uydurduğum oyun işe yarıyor, bir şekilde telefon numaralarımıza ulaşıyoruz birbirimizin. Kontörüm bitene kadar mesajlaşıyoruz Yasemin'le. Kimse görmüyor, duymuyor diye rahat rahat konuşuyorum. Arada üstü kapalı iltifatlar da bulunuyorum. "MSN var mı?" diyor bir gün benimki. "O ne?" diyemiyorum. O yıl yeni girmiş bizim eve internet, ben MSN'i nereden bileyim? Kendimce bir araştırma içerisine girip öğreniyorum ne olduğunu. Berkerparlak1903@hotmail.com ile açıyorum oturumu. Saatlerce, haftalarca, aylarca gülüp eğleniyoruz Yasemin'le. Kimse bana "Bir yıl boyunca flört mü olur, bu çok uzun bir süre." demediği için bir sonraki adımı atma gereksinimi duymuyorum. Ben tek çocuğum; abim, ablam yok. Babam Hüseyin de pek parlak değil bu konularda anladığım kadarıyla. Kendisinden ne teorik ne de pratik anlamda bir fayda görüyorum. Bana hiçbir yol göster-

mediği gibi anneme de bir çift güzel söz söylediğine tanık olmuyorum.

Bir gün yine okuldan gelip, üniformamı dahi çıkarmadan bilgisayar başına oturup çevrimiçi oluyorum. Sağ alttan çıkan bildirim beni şenlendirmeye yetiyor. "Yasemin çevrimiçi." Bir tuhaflık var ama. Muhabbet eskisi gibi akıyor. "Ne oldu?" diyorum Yasemin'e. "Sıkıldım." diyor. Ben bu durumu çocuk aklımla idrak edemiyorum. Herhangi bir neden-sonuç ilişkisi yok kafamda. Hâliyle bu durum beni bir tık agresifleştiriyor, bozuk atıyorum kıza. Aldatılmış hissediyorum herhâlde. Yüz vermiyorum bir süre Yasemin'e. Tavşan dağa küsüyor, dağın haberi olmuyor, beklediğim ilgi bir türlü gelmiyor. Kalan altı ay lise sınavına hazırlık zimbirtisiyle bir çırpıda geçiyor. Mezuniyet balosu gelip çatıyor. Takım elbiseli bodur erkeklerle tuhaf makyajlı kızlar bir araya geliyor.

Pastalar yeniyor, kolalar içiliyor, dans faslı başlıyor. Müdür yardımcısı Hasan Hoca bizim masaya damlıyor, "Öğretmenlerinizi dansa kaldırın." diyor. Gerçek bir centilmen gibi yaşlı öğretmenlerimi bir bir dansa kaldırıyorum. Gözüm dans pistinde, Yasemin kimlerle dans ediyor, onu kolluyorum. Oturu-

yorum, biraz daha kola içiyorum. Son aylarda bana ilgisini fazlaca belli eden Ugly Betty Seveda'dan köşe bucak kaçıyorum. Sınıf arkadaşlarımla teker teker dans ediyorum. İnsanoğlu el ele tutuşup sağa sola sallanmaktan ne keyif alıyor anlayamıyorum. Gece bitti bitecek, son bir şansım var biliyorum. Yasemin niha yet boşta, oturuyor. Gidiyorum yanına. "Dans edelim mi?" diyorum. "Yorulдум." diyor. Bu vedayı nasıl reddeder aklım almıyor. Israr ediyorum. Bana mısın demiyor. Peki, diyorum içimden. Oturuyorum. Biraz daha kola içiyorum. Gecenin sonu geliyor. Herkes içten içe hüzünlü. Dönüp bakıyorum hepsine, hiçbiriyile bir bağ kuramadığımı fark ediyorum. Yine bana başka okul, başka insanlar ve sonra tatsız vedalar.

Bütün bunları ilkokul yıllığımı karıştırırken anımsıyorum. Haddinden fazla kıvrıcık saçlı Yasemin ara ara düşüyor aklıma. O çocukluk aşkının verdiği heyecanı hiçbir kadında yaşamadığımı fark ediyorum. O şöyle yapmasaydı, ben böyle yapsaydım diyerek ihtimaller kuruyorum. Yine de bir bok olmazdı herhâlde. "Kavuşursan meşk olur, kavuşamazsan aşk olur." derler ya, benimki de o hesap işte.

Urgan

Ezo Şara Uray

yeniden *amore*

Aycan Aluçlu

içimde nehir oldun
dışında zehir
bu gece dönüyorum geri
bulutlara inat
gökyüzüm açık ve güneşli
gök benim çünkü
yüzüm belirsiz
ama damlaları damlar güneşin
önce içime
sonra dışıma
sağaltsın diye zehirli hücrelerimi.

bu gece buluşuyoruz
-yine-
o köhne meyhanede
dışımız heyecan
içimiz şehir

hadi amore sen de uğra
eski günlerimizin anısına
bakarsın bu sefer farklı olur
gündüz gözüne rüya göremeye-
hatta uyuyamayacak kadar
büyüdü zamansızlığımız.
kaldığımız yerden
yarım kalan gecelerimizi
telafi ederiz istersen
istersen de her zaman yaptığımızı
yapar
susarız
ve içeriz
sonra da birbirimize anlamsız hikâyeler anlatırız
sabah bir türlü hatırlayamayacağımız.

tanıdık
değil mi?

Allah'la Mektuplaşmalar

Mehmet Emin Karaynir

Tak!

Tak!

Tak, tak!

Orada mısın Allah'ım, bir paket tuvalet kâğıdı aldım bak!

Biliyorum, intihar etmekten korkan herkes kendisine bir defter alır, defterin yaprakları bitince intihar edeceğim diye de kendisini kandırır. Katında -Sahi kaçınıcı katta oturuyorsun? Benimki eksi bir (Rakamla -1) diye geçiyor ama kot farkı var. Senin kadar olmasa da bizimki de cadde seviyesinden yukarıda kalıyor. Balkon yok, o yüzden göğüne bakıp sana şükredemiyoruz, kusura bakma. Belki de bu şükürsüzlüğü insanlığın, balkonsuzluktan. Ya da şükrettik de ne oldu diyorlardır. Neyse, konumuz zaten bu değil. Bu kadar uzun süreceğini düşünememiştim Allah'ım bu ara cümlelerin, bilsem çizgi açıp kandırmazdım seni. Kapatıyorum çizgiyi, kaldığım yerden devam ediyorum.

Bak, görüyor musun Allah'ım, cümleye kaldığın yerden devam etmek hayata kaldığın yerden devam etmekten daha kolay. Bence senin de bunu göz önünde bulundurman gerek yazarken. Bu arada dilek, öneri ve şikâyet kutusu koymalıydın Dünya'ya. Dua var diyeceksin tamam, tamam da insan o kutunun arada bir boşaldığını görünce kendisini kandırabiliyor. Senden bir geri dönüş alamıyoruz, kendimizi bu yüzden kimsesiz sanıyoruz. Kapattım çiz-

giyi.- Galiba senin melekler işlerini savsaklıyor. Deftere bir şey yazdıkları yok, yazsalar da dolardı. Dolsaydı, Allah'ım bunun defter doldu, deyip beni şikâyetle gelirlerdi. Sen kızmak için odana çağırırdın, ben de sana kızardım.

Biliyor musun Allah'ım, tamam biliyorsun, ilkokulda bizim bir müdür yardımcısı vardı. Dayak atacağı zaman önce başımızı iki elinin arasına alır kafamızı sabitlerdi. Sonra da her iki eliyle iki yanağımıza aynı anda vururdu ki savrulmayalım, bir de bizi ayağa mı kaldıracaktı?

Seni ona benzetiyorum bazen.

Gerçi beni hiç dövmedi, sen şahitsin. Ha, başkalarını dövdüğünü gördüm ama bir şey yapmadım.

Senin gibi...

Aşağıdan bakınca babacandı.

Bugün bir paket tuvalet kâğıdı aldım Allah'ım. Zira buralar iyice kokmaya başladı. Kokuyu herkes alıyor, kokunun nereden geldiğini de herkes biliyor ama galiba kimsenin o kadar kalın tuvalet kâğıdı alacak parası yok. Benim de yok ama birilerinin artık bir şey yapması gerekiyordu ve ben de bugün bir paket tuvalet kâğıdı aldım Allah'ım. Üç katlı, daha kalın, daha emici ve üstelik parfümlü. Birilerinin bu pisliği temizlemesi gerekiyor, sen olur musun gönüllü? Artık peygamber de göndermiyorsun, malum. Gerçi kim bilir, belki de gönderiyorsun ama biz inanmıyoruz. Zira devir inanç değil, bilme devri. Ya da galiba biz

kandırıyoruz kendimizi. Baksana hâlimi-ze, çoğumuz bilmiyor, inanıyor. Belki de huzur gerçekten inanmaktan geçiyor?

Fakat Allah'ım -keşke burada bu derin bir tutku diyebilseydim- sen de biliyorsun, bizim bu huzuru ister gibi bir hâlimiz mi var?

Biliyorum, diyebilirsin. Sizi kurtarmaya kimseyi göndermeyeceğim artık, siz kurtarın kendinizi. Siz kurtarın kendinizi!

Fakat sen de biliyorsun, suçlu sensin, alıştırdın bizi. Hep beklettirdin bize birilerini. Oysa İsa'yı doğurmasına gerek yoktu, Meryem de kurtarıcı olabilirdi. Şimdi söyler misin Allah'ım, biz nasıl kurtaralım kendimizi?

Bakma bugün çenemin düştüğüne, ben adını bu kadar çok ağzıma almam biliyorsun. Adını ağzından düşürmeyenler malum. Adın kirleniyor. Bence adını değiştirip onlara söylememelisin. Ya da yeni bir din yaratıp onları davet etmeyebilirsin. Benimkisi bir fikir tabii, yine de sen bilirsin. Doğru, seni de kafirlikle suçlayabilirler ama sen de onları cezalandırabilirsin. Bu dünyada! Beni bırakabilirsin senin tarafa, inanmıyoruz diye kızmayacaksın ama.

Bugün bir paket tuvalet kâğıdı aldığımı söylemiş miydim? Sahi tuvalet kâğıdıyla insanın içi temizlenir mi Allah'ım? Senin bu zamanın mı akarken

çürütüyor insanları yoksa insanların kırı mi bulaşıyor bu zamana? Ayaklar altında ezilmemek için sürükleniyorum ben de kalabalıkla. Kimseyi itecek cesaretim de olmadı zaten hiçbir zaman. Fakat durabilsem bir gün herkesin ortasında aniden. Adım Mehmet Emin, boşuluyorum, yok mu suni teneffüs bilen! Nefesin Allah'ım, senin de nefesin kesilmiyor mu bu çürümüşlükte Allah'ını seversen?

Sen de hayret etmiyor musun? Ben hayret ediyorum Allah'ım, bir eşyanın çürümesini izler gibi izliyorum herkesi, kendimi. Sen de hayal kırıklığına uğramıyor musun? Ben hayal kırıklığına uğruyorum seyrederken. Sen kızmıyor musun Allah'ım gördükçe, ben kıziyorum. Hadi peygamberlik çağı geçti artık anladım da devrimcilik çağı da mı geçti?

Keşke korkak olmasaydım ben de. Bir elimde megafon, bir elimde tuvalet kâğıdı bağırırsam sokak sokak:

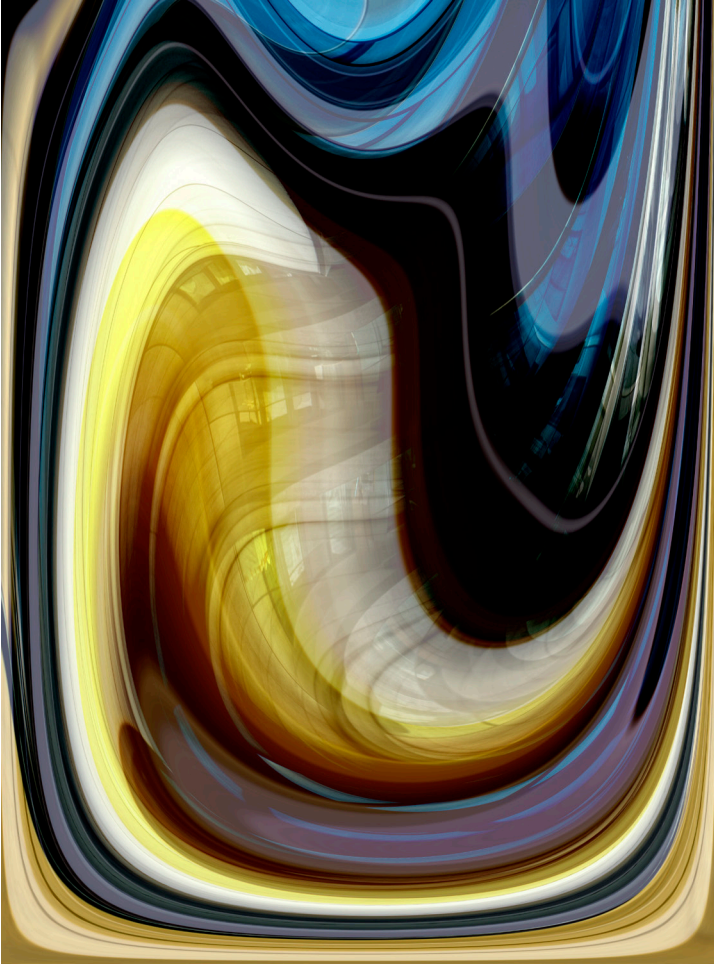
Bunlar Allah'ın tuvalet kâğıtları! Bunlar Allah'ın tuvalet kâğıtları!

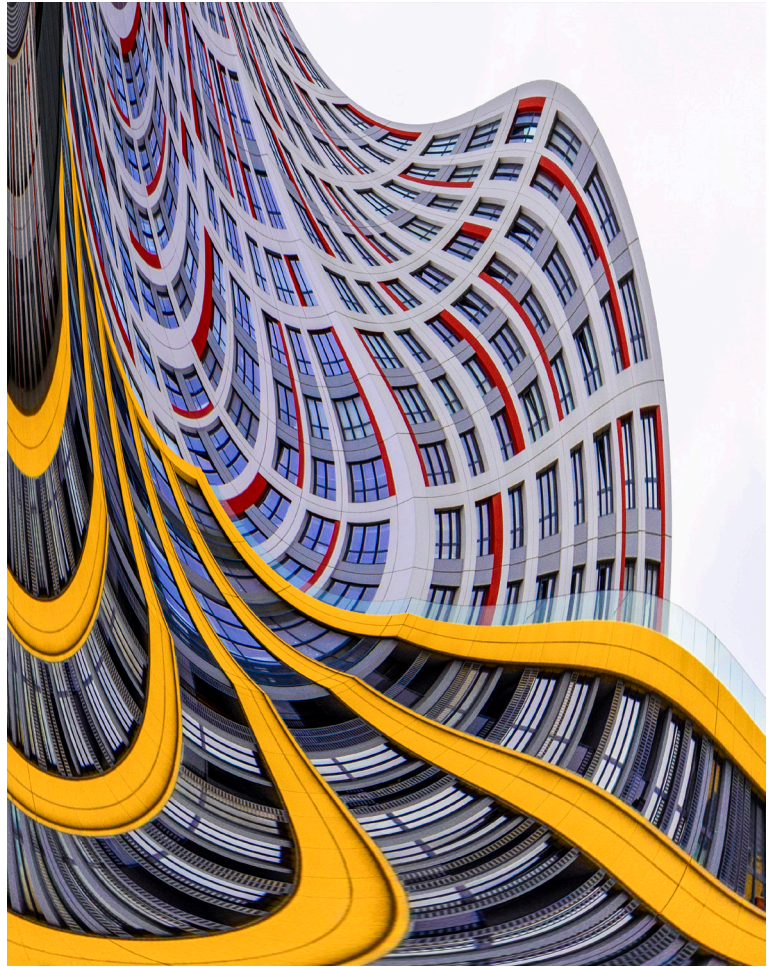
Temizlemenin vakti geldi artık bu çürümüş insanlığı!

Allah bizden vazgeçti diye biz de mi kendimizden vazgeçelim ey esfel-i sâfilîn?

Dancing Buildings

Ayaz Yıldız

Önce Adlar Ayrılır

Serhat Keleş

Biz layık mıyız,
kibrit ile mum gibi
eriyip buhar olmaya.
Bir fişek gibi
göğü işaretlerken sen,
layık mıyız,
bir teknede karanlıkta kalmaya.

Unutacağız,
Bir gün unutacağız.
Bir gün,
baş köşede duran
o ahşap çerçeveden çıkacağız.
Sesinden adımı duymaya,
Adında sesimi bulmaya
ırak kalacağız.

Ama önce,

Kaldırıp alnını yerden,
bir ekmek gibi
üç kere öpüp
yüksek bir yere koymalı.

Sonra bitmeli her şey.

Biz Neden Evliyiz

Günsu Özkarar

Evli ama ayrılamayan bir çift. Neden evliler, belli değil.

Evlilik

KADIN: Yatağın neden sağ köşesinde yatıyorum ben? Aslında solu sevmeme rağmen neden böyle oldu? Tek sebebi var: İstediğim şeyin duvara yakın yatıp kocamın geç saatlerde yatağa tüm heybeti ve gürültüsüyle uzandığını duymamak oluşu. Ben melatonin ne kadar seviyorsa o, bir o kadar melatonin düşmanı. Vampir gibi geceleri internette dolaşıyor. Ben karanlıkta uymaya can attıkça dışarıdan ışık sızıyor. Gözlerim rahatsız oluyor, rüyalarım bölünüyor, sabaha dinç uyanamıyorum. En azından yatağın sağında yatarak duvara dönüyor ve kendimi biraz daha izole edebiliyorum. Benim için uyku çok önemli.

ERKEK: Oldum olası erken uyuyanları sevmemişimdir. Yaratıcılık gece başlar çünkü. Sistemin kölesi olmak istemiyorsa baş kaldırmalı ve gece yaşamalı insan. Herkesin kalktığı saatlerde kalkıp herkesin yattığı saatlerde koyun gibi yatmanın nesi güzel olabilir?

Aileler

KADIN: Annemin cengaverliğini, aktivistliğini çok seviyorum. Ne zaman onu ziyarete gitsem baş ucunda yeni çıkan kitaplardan oluşan kendine ait, her geçen gün büyüyen bir dünyası olurdu. Kocamın ailesi ise bana çok tuhaf geliyor. Biz ufak bir tatile çıktığımızda bile hepsi oturdukları yerden sadece bizim ne yaptığımızı merak ediyor ve devamlı bizim yapacaklarımızı hasetle kuruyor olurlardı. Bizim mutlu olduğumuz her an içleri huzursuzlukla kaplanır ve efkârla bir sigara yakarlardı.

ERKEK: Annemin titizliğine bayılıyorum. Ne zaman ona gitsem bana çiğ köfteler, yumurtalı ekmekler, sarımsaklı kelle paçalar yapar. Arkama yastıklar koyup yemekleri bir tepsi ile önüme getirirdi. Anlatacak hiçbir şeyi yoktu zavallının. Çünkü tüm gün kardeşlerime, komşulara yemek yapıyordu. Akşam da çamaşırları yıkayıp dizilerden birinin karşısında uyuyakalırdı. Gözlerinde titrek mandallar görürdüm böyle zamanlarda. Kendisi de astığı çamaşırlar gibi sallanarak, görmeyen gözleri yorgunluktan ardında bıraktığı nemli mandallara benzerdi hatta biraz biraz.

*The melancholy marriage, Modes et Manières
de Torquate*
Charles Martin (1921)

Özlem

KADIN: Hayatım boyunca birkaç anıma geri dönmek isteyebilirim. Çünkü bazı anlar asla geri gelmiyor ve o başlangıçları yalnız kaldığımda tekrar tekrar düşünmek bana serum yiyip hayata dönmek kadar iyi geliyor. Mesela eski erkek arkadaşım ile o ilk karşılaşmamız. Hatta itiraf edeceğim, gün geliyor defalarca kez onunla ilk karşılaşmamızı yaşıyorum zihnimde.

ERKEK: Geçmiş düşünmeyi hiç sevmem, bana çok saçma gelir. Yaşanılan her şeyi geride bırakmak adetimdir. Yaşlanıp gidiyoruz, tek tek anılarımızı hatırlasak elimize ne geçecek? Her anıma on dakika versem ne kadar yorulurum bir düşünsenize ve yılda kaç dakika eder, ben asla o kadar dakikamı boşa harcamam. Çok çok eski bir filmi tekrar izlemeye ya da rakı masasında aynı esprilerin dönmesine tahammül edebilirim. Yoksa hayalet anılarla ve geçmişteki kendimle uğraşamam.

Nostalji

KADIN: Bu hafta okuldan bir arkadaşımın ikinci düğününe davetliyim. Kaçmayı çok istiyorum ama ne diyeceğimi bulamadım. Sanırım sadece bu yüzden gitmek zorunda kalacağım. İkinci kez evleniyorsun, bari bu kez büyük bir şey yapma. İnsanlar devamlı sen bu kez kime âşıksın, sürdürebildin mi yoksa ilişki patladı mı gibi detayları bilmek zorundalar mı? Gereksiz yere kendilerinin masraf yapması yetmiyormuş gibi bir de biz çevresini sürüklüyor benzer masrafı yapıp, efor sarf etmeye... Neden kendi içlerinde sakın sakın çözemiyorlar?

ERKEK: Evlilik önemli bir müessese. Düğünler de öyle kolay olmuyor. Onca hazırlık, onca para... İnsanlar aylarca hazırlanıyorlar. O yüzden ben evlenen arkadaşlarıma çok saygı duyuyorum, onlara destek olmaya çalışıyorum. Hele bu devirde gerçekten de cesaret işi çünkü bu düğün dernek işleri! Bir kişiyi çağırmasan masrafın azalıyor ama çağırmadıklarının da sana küsmesi söz konusu. İki ucu boklu değnek. Bu sebeple ben bir düğüne çağırıldım mı bu davetin hakkını vermeye çalışırım mutlaka. Takılması gereken ne ise takarım, elim kanda olsa giderim, özen gösteririm. Tüm evlenenlerin yolları açık, aşkları daim olsun... Tabii çağırmanız da çok olsun.

Geçmiş

KADIN: Kediler şarkı söylüyor gibi gelir bana. Ev kadınlarının mutsuzluğunu dinlemektense kendimi sokağa atıp kedilerin Miyazaki nağmelerini dinlemeyi tercih ederim. Ev kadını mutsuzluğunu hiç anlamam. Evde güzel güzel yemek yapmanın, kendinle vakit geçirmenin nesi kötü olabilir? Ama işte bir hobidir onlar için dışarıdaki dünyayı kıskanmak

ve sadece söylenmek.

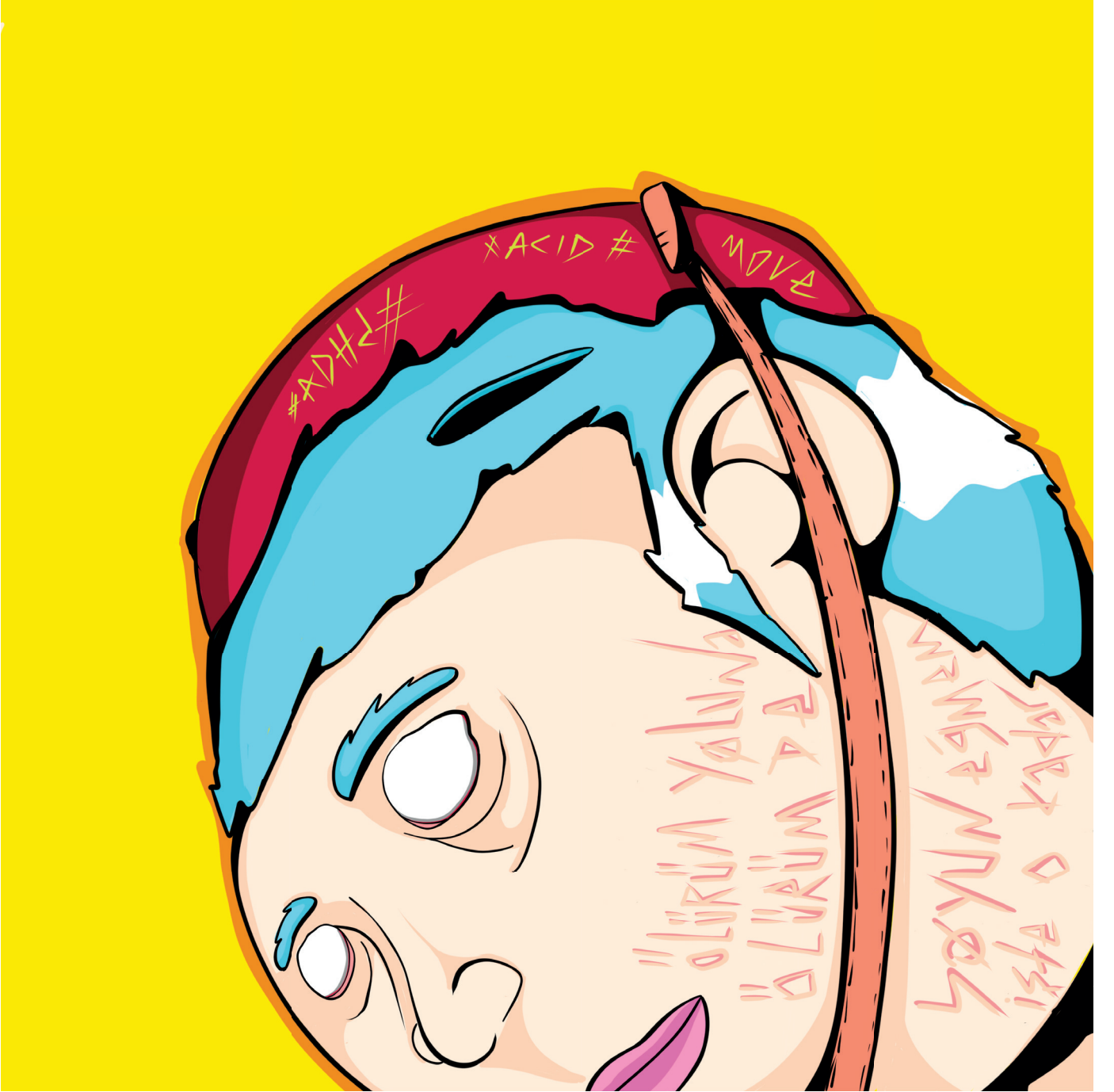
ERKEK: Annem babamın ailesi tarafından o kadar aşağılanmış ki evde hiçbir zaman huzuru olmadı. Şimdi ise artık ömrünün son döneminde ben onu mutlu ve şarkılar söyleyen bir kadın olarak hayal ediyorum. Sokaktaki hayvanlara deli gibi sempati duyan insanları anlamıyorum. Önce mutfaklarındaki mutsuz annelerinin bülbül gibi şakımasını sağlamak varken, buna göz yumup nasıl kedi köpekle ilgilenilir ki?

Ayrılık

KADIN: Bugün bu adamla evlilişimin onuncu yılı. Bu on yıl nasıl geçti anlamıyorum ve neden bu ilişki içinde kaldığımı da... Kutlasa en azından biraz daha katlanma gücüm olur ama öyle öküz ki her sene unutmaya devam ediyor.

ERKEK: Bugün onunla evlilişimizin kutsal onuncu yılı. Dün gibi hatırlıyorum o günü. Beni bırakmasın, bu kadar anlaşmazlık yüzünden benden kaçmasın diye zamanı ona unutturmaya çalışıyorum, evlilik yıl dönümlerimizi asla kutlamıyorum ve bu hiç kolay olmuyor. Her yıl yüzyıl gibi, her gün koca bir yıl gibi geçiyor on yıldır. Ama böyle devam...

hen bi k0zm0s

**ÖLÜRÜM YOLUNA DA
BOYUN EĞMİYORUM**

Boşu Boşuna

İlker Çalışkan

Ol rüzgâr,
Sözcükler meğer diyar diyar
Gel di yâr, gör di yâr, bil di yâr
Derdin ya, derdin derdin derdin yâr
Ol rûzigâr,
Derdin deryalara yâr
Derdim deryalara yadigâr

*Aşık Mahzuni Şerif'den ve Onur Hamilton
Karaoğlu'ndan ilhamla...

